

KDO PUŠTIL TY BOHY?!

Maz Evansová

FRAGMENT

Kdo pustil ty bohy?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Maz Evansová

Kdo pustil ty bohy? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**KDO
PUŠTIL
TY BOHY?!**

Maz Evansová

FRAGMENT

*Věnováno Ianovi,
kterému to myslí jako Athéně,
miluje jako Afrodita
a žení se jako sám Zeus.
Jsi skutečným bohem mezi lidmi.*

1. Vyčkávání

Jak už to s podivnostmi bývá, celé to začalo v pátek. A ten konkrétní pátek byl nakonec ještě podivnější než většina jiných pátků, ačkoli začal dost obyčejně. Elliot Hooper vstal jako obyčejně ráno v půl osmé, ve čtvrt na devět jako obyčejně přichystal mámě snídani, za pět minut devět už byl jako obyčejně ve škole a po půl desáté už se ocitl na koberečku v ředitelně, což bylo vlastně dokonce o něco později než obyčejně.

„Elliot, Elliot,“ povzdechl si Graham Sopweed, ředitel gymnázia v Brysmore. „Co s tebou mám dělat?“

Elliot se podrbal v rozčuchaných plavých vlasech. Dospěl k závěru, že odpověď ve stylu *navěky mě omluvte ze školy a udělejte ze mě svrchovaného vládce vesmíru* by byla považována za nepřijatelnou, tak raději mlčel.

„Zdá se, jako bys byl poslední dobou... myšlenkami někde

jinde,“ pokračoval ředitel, aby nějak vyplnil ticho. „Je všechno v pořádku? Děje se snad něco ve škole? Nebo doma?“

Elliot se jeho starostlivému pohledu vyhnul. Škola byla... prostě škola. Otravná, nudná, zbytečná. Nic nového pod sluncem. Zato doma? To už bylo něco jiného...

„Nic se neděje,“ pronesl nakonec po dlouhé odmlce. „Ale díky, pane.“

„Elliot, Elliot,“ povzdechl si znovu ředitel a nervózně pohodil zplihlou prošedivělou ofinou. „Víš přece, že mi můžeš říkat Grahame. Oslovujme se všichni jmény, jež nám daly naše matky.“

Pro pana ředitele by se hodilo daleko více jmen kreativnějších než to, které mu dala jeho matka. Přezdívka *Říkej mi Grahame* z nich byla zdaleka nejslušnější.

Najednou venku někdo zakřičel a chudák pan Sopweed málem spadl ze židle. Elliot ho v duchu litoval, nemohl jinak. Po škole kolovalo mnoho teorií o tom, proč je ředitel takový uzlíček nervů, a všechny nezačal šířit právě Elliot. Někteří tvrdili, že je to tím, že ho opustila žena. Jiní zas že tím, že s ním zůstala. Elliot měl ovšem nejradši tu, podle které měl být *Říkej mi Grahame* ve skutečnosti sériový vrah na útěku. Jako by ta varování v pořadu *Na stopě úplně slyšel. Mějte se před Grahamem Sopweedem, vrahem v propínacím svetru, na pozoru. A určitě nám dejte vědět, kdyby někoho, koho znáte, unudil k smrti...*

„Jde... víš... jde přece o to, Elliot, že se ti tady všichni snažíme pomoci dosáhnout těch nejlepších výsledků,“ pokračoval.

„Hmmm. Všichni teda ne, pane,“ zamumlal Elliot.

„Co tím myslíš?“ vyjekl *Říkej mi Grahame* tak prudce, až si málem urval jeden z knoflíčků na svetr. „Všichni učitelé na naší

škole přece usilují o to, aby podporovali a inspirovali každého svěřeného žáka. Jsme vždy připraveni nabídnout přátelské slovo, radu a ujistit se, že víme o...“

Náhle někdo rozrazil dveře do ředitelny. „KDE JE TEN ZATRACENEJ MRŇAVEJ USMRKANEC?!“ *Říkej mi Grahame* se tak vyděsil, že zapištěl jako kotě ve vlaku plném duchů.

„Á... dobrý den,“ vykvikl *Říkej mi Grahame*. „Jak vidíte, právě si tu s Elliotem povídáme o...“

„Hoopere,“ zavrčel nově příchozí, který se zjevil za Elliotovou židli, přičemž znečistil vzduch v ředitelně svým tělesným pachem, na který by měl mít zbrojní pas.

Existoval jen jediný člověk, který dokázal Elliotovo jméno vyslovit tak, že znělo jako sprosté slovo. Pan Boil, vedoucí kabinetu dějepisu, zástupce ředitele a – pokud někde po světě neběhal nějaký kantor, který dělal z žáků fašírku – taky ten nejpříšernější učitel všech dob.

Boil byl podsaditý, jako prasátko vypaseny človíček a Elliot kromě něj neznal nikoho jiného, kdo by měl tlusté i oči. Mrkal jimi zpod kulatých brýlí s tlustými skly a na své studenty vrhal pohled, kterým se většina ostatních lidí dívá na špinavý kočičí záchod. Jako kdyby měl pod nosem neustále něco smradlavého. (Což byla vlastně pravda, smrděl totiž na míli)

Poslední zbytky tmavých mastných vlasů měl přilepené pomádou na čele, kde držely už jen silou vůle. Na první pohled by se mohlo zdát, že pan Boil má tři brady, kdo ale mohl vědět, kolik dalších se jich skrývá pod jeho košilí, která vždy zapáchala jako tři týdny stará zeleninová polévka. Všechny z duše nenáviděl, nicméně k Elliotovi, který mu poslední rok lezl tučným krkem, choval zvláštní odpor.

„Ano, pane?“ zeptal se Elliot nevinně.

„Nech si to svoje *ano, pane*, Hoopere,“ zachroptěl Boil a sklonil svou upocenou tvář těsně k Elliotovi. „To, cos předvedl na mém semináři, bylo hanebné, zlomyslné a naprosto nechutné!“

„Jistě, k tomu jsme se právě dostávali...“ vykoktal Graham.

„Zneuctil jméno celé školy!“ burácel Boil. „Zostudil sám sebe! Zostudil školu! Zničil mou skvělou přednášku o Napoleonových oblíbených ponožkách! Zni...“

„Usnul,“ podotkl *Říkej mi Grahame* tiše a pohlédl Elliotovi do pobledlé tváře s tmavými kruhy pod očima. „Snažme se udržet si určitý nadhled, pane Boile. Není to poprvé, co k tomu v poslední době došlo, Eliote. Z čeho jsi tak unavený?“

„Pche!“ vyprskl Boil. „Nejspíš až do noci terorizuje nějaké nebohé stařenky, řekl bych! Nebo až do rána hraje na počítači střílečky! Nebo se snaží vykasat na školní stožár místo vlajky moje spodky! Zase!“

Při vzpomínce na svůj nejoblíbenější žertík uplynulého roku se Elliot musel držet, aby se neusmál. Boil sice věděl, že ho měl na svědomí on, ale nemohl to nijak dokázat. Jenže takové vtípky už byly minulostí. Nyní si Elliot nemohl dovolit žádné další potíže.

„Hoopere!“ zařval Boil. „Pan ředitel se tě na něco ptal! Chovej se slušně a...“

„Ale to je v pořádku,“ zašeptal *Říkej mi Grahame*. „Elliot má na odpověď tolik času, kolik jen...“

„DRŽ ZOBÁK, GRAHAME!“ křikl Boil přes rameno, aniž by spustil své vykrmené oči z Elliota. „Koukni, jak vypadáš! Kdy-pak tvá košile naposledy viděla žehličku? A co ty boty? Nad těmi by ohrnul nos snad i bezdomovec! A o těch kapesních hodinkách jsme spolu už jednou mluvili. Na brysmorském gymnáziu jsou

šperky zakázané... Tak ven s tím. Už se té tvé výmluvy nemůžu dočkat!“

„Ano, Eliote. Mluv s námi. Třeba bychom ti mohli pomoci,“ ozval se přívětivě Graham. „Koneckonců, je ti teprve dvanáct. Nečekáme, že jsi bezchybný.“

Elliot instinktivně sevřel v dlani staré hodinky, které nosil v kapse. Chvilí zvažoval, že by řekl pravdu. Ředitel by mu třeba skutečně mohl pomoci. Sám si rady nevěděl. Možná že kdyby mu to vysvětlil...

To ale ihned tiše zavrhl. To, co se dělo doma, musel udržet v tajnosti. Bylo příliš riskantní o tom někomu říct.

„Pan Boil má pravdu, pane,“ zalhal se sevřeným hrdlem. „Vyse-
dávám do noci u počítačových her. Je to celé jenom moje chyba.“

„Tak vidíš!“ zajásal Boil triumfálně a rozmáchl se paží podobnou tučné jehněčí kýtě, přičemž pana *Říkej mi Grahame* nechtěně shodil ze židle. „Já to věděl!“

„Vážně nemáš, co bys řekl na svou obranu, Eliote?“ zeptal se ředitel z podlahy. „Neměli bychom vědět ještě něco?“

„Ne, pane,“ zamumlal Elliot.

„Já ti povím, co by měl vědět on,“ zafuněl Boil jako parní lokomotiva. „V téhle škole propadá. Zhoršil se ve všech předmětech. A pokud nedosáhne ve všech závěrečných testech aspoň osmdesáti pěti procent, budeme se s ním moct nadobro rozloučit. V pondělí tě čeká můj cvičný test z dějepisu, Hoopere. To by tě mělo konečně pořádně nakopnout, aby ses už konečně probu...“

„Děkuji vám, pane B-Boile,“ vykoktal ze sebe *Říkej mi Grahame*.

Při myšlence na zkoušky, které určitě neudělá, Elliot posmutněl. Snažil se vyhradit si doma na učení čas, vážně ano.

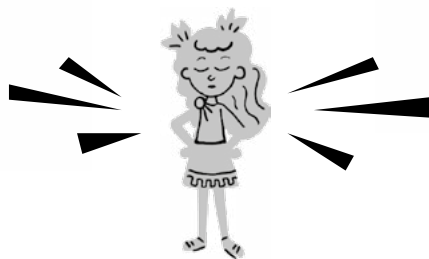

„Prosím, Eliote,“ pokračoval ředitel. „Dovol nám ti pomoci.“

Když Elliot pohlédl do přívětivých očí zbabělého ředitele školy, znovu ho napadlo, že by řekl pravdu o tom, co se děje doma, o mámě. Nevěděl, jak dlouho to tak zvládne táhnout dál. Začínalo toho na něj být příliš.

„Já... prostě... někdy...“ začal hledat slova.

„Zůstaneš po škole!“ zahřměl Boil, zatímco se spokojeně valil ven z ředitelny. „Až skončí vyučování, Hoopere, stav se za mnou!“

2. Doma je tam, kde je farma

V půl páté, poté co srovnal všechny knihy v kabinetě dějepisu do polic v abecedním pořádku, protože byl kvůli Boilovi po škole, vyšel Elliot konečně ven. Už se šerilo, ale bylo příjemně. Davy pýchou se dmoucích rodičů, kteří si své potomky s nadšením odváželi domů, už dávno odjely. Na Elliota ale ani předtím, ani teď nikdo nečekal. Nikdy na něj nikdo nečekal. Rychle se ohlédl přes rameno, vyběhl ven, přeskočil školní plot na pole rozkládající se za ním a vydal se na dlouhou cestu k domovu.

Procházka zpět na rodinnou farmu byla jeho oblíbenou částí dne. Tedy pokud zrovna nepršelo. Když lilo jako z konve, tak se na ten kilometr a půl domů vůbec netěšil. Toho dne byl ale jeden z těch příjemných večerů na začátku zimy, kdy s potěšením kráčet přes pole, zatímco na nebi se začínaly objevovat hvězdy.

Zvedl hlavu, aby ho čerstvý vzduch mohl pohladit po tváři, z klidu ho ale vyrušil chichot dívek blížících se z opačného směru.

Ukazovaly si na něj a koukaly po něm, načež si zakryly obličej dlaněmi a dostaly záchvat smíchu.

Kdyby je nebo nějaké další holky ze školy Elliot chvíli poslouchal, zjistil by, že platí za jednoho z hezcích kluků. Jemu ale bylo jedno, co kdo říká nebo co si kdo myslí. Školním životem, vlastně většinou svého života, kráčel sám. Byla doba, kdy rád trávil čas s kamarády a možná patřil mezi ty docela oblíbené. Jenže věci se změnily. Teď neměl na kamarády vůbec čas. A kromě toho, kamarádi mají rodiče. A rodiče se příliš vyptávají.

Domů na farmu dorazil zrovna ve chvíli, kdy vládu nad nebem převzaly hvězdy. Toho večera zářily zvláště jasně a halily do snového svitu prastarý kamenný památník Stonehenge, na který bylo vidět od jejich branky. V tom mihotavém světle vypadal kamenný kruh magicky a Elliot si svůj oblíbený pohled chvíli vychutnával. Pak nadzdvihl provaz, který držel zpráchnivělou branku zavřenou, a unaveně stoupal pěšinou. S mámou ji vlastnoručně dláždili a při každém kroku na rozviklaný kámen si vzpomněl, jak po sobě při práci házeli bláto a smáli se a smáli.

Jeho rodina žila na farmě už po celé generace. Znal všechna dřeváka místa ve střeše, odkud spadly tašky, takže vypadala jako ústa s několika vyraženými zuby. Špinavá okna, která držela víc světla venku, než pouštěla dovnitř. Loupající se červený lak na dveřích, jež si sotva poradily s průvanem, natož aby zastavily zloděje. Elliot na farmě miloval každičkou drobnou cihlu.

Zastrčil klíč do zámku, což bylo vzhledem k tomu, že vstupní dveře by rozrazilo i silnější kýchnutí, poněkud nesmyslné, ale ještě než je stačil otevřít, ozvalo se mu za zády strašlivé pisklavé:

„Halóóó! Máš chvíličku, miláčku?“

Ta věta obsahovala spoustu odpudivých slov, žádné ale nebylo

tak odporné jako osoba, která je pronesla. Elliot nasadil falešný úsměv a otočil se.

„Zdravím, paní Porshley Plumová,“ řekl tím nejneupřímnějším hlasem.

„Ahoj, broučinku!“ zapištěla Patricia Porshley Plumová v odpověď, přičemž použila další z bezpočtu přihlouplých označení, jež používala místo skutečných jmen. „Měl bys vteřinečku?“

„Spěchám, potřebuju se...“

„No skvěle!“ vyjekla Patricia a zamířila k domu. „Mohli bychom si společně promluvit u šálku čaje?“ Mírně se potácela, jelikož podpatky na jejích botách se musely vyrovnat jednak s nerovným povrchem pěšiny a jednak s rozložitou zadnicí, kterou nesly.

„Vážně lituju, ale máma má už zas nějakýho střevního parazita,“ zalhal Elliot a zavřel za sebou dveře.

„Ale ne, chudinka sladoučká,“ našpulila Patricia dramaticky rty, které měla namalované tmavě růžovou rtěnkou, takže vypadaly jako zadek paviána. „Neměla bych se na ni jít podívat?“

„Je to nakažlivý,“ vymyslel si rychle Elliot. Pomalu mu začínaly docházet smyšlené nemoci, jimiž matku chránil před otravnou sousedkou. „Má průjem, strašnej, smrdí to. Vážně. Nechodte sem.“

„Chápu,“ Patricia přimhouřila oči a změřila si mladého souseda pohledem od hlavy až k patě, jako by měl tu lež napsanou na triku. Na rtech měla neustále přišpendlený úsměv, očima se ale neusmívala nikdy. Stáhla si tvídové sáčko přes rozměrné boky. „No, tak až se bude cítit líp, musíme si opravdu konečně promluvit,“ dodala se směšným mrknutím.

Patricia se s Elliotovou mámou Josíí snažila promluvit už nějakou dobu. Minulý rok na babiččině pohřbu jí ještě u hrobu za-

čala šeptat něco o svém novém developerském projektu a o tom, na jak cenném pozemku leží jejich rodinná farma.

Když k dědově posteli přišel šest měsíců nato doktor, zjevila se u nich hned následující den a učinila jim finanční nabídku, aby mohli dědu „umístit do nějakého slušného domova s pečovatelskou službou“.

A toho rána, kdy Elliot s Josií uložili dědu k poslednímu odpočinku, Patricia Porshley Plumová hned volala, aby jim připomněla, že kdyby teď, když už na světě zůstali dočista sami, chtěli nějakou změnu, je té farmy ráda rychle zbaví.

„Patricia Tlustá Bluma na dům naší rodiny nikdy nesáhne!“ zuřila té noci Josie. „Ať si hezky nechá svý plastový domečky pro plastový lidi! Tohle je skutečnej dům pro skutečnou rodinu, a jestli si myslí, že jenom zamává šekovkou a vystěhuje nás, tak ať si ty prachy strčí do tý svý tlustý...“

Při vzpomínce na mámin poněkud hrubý výraz se Elliot usmál. Měla ale pravdu. Je to jejich domov a Elliot ho musí chránit. Jenomže nevěděl jak.

„Měl bych se už na mámu jít radši podívat. Rád jsem vás viděl, paní Blumo... Plumová,“ rozloučil se.

„Já tebe taky, cukroušku,“ zašvitořila Patricia. „Ať mi mamča zavolá... auvajs!“

Možná za to mohla rozviklaná dlažba, možná ty směšné podpatky nebo možná to, že Patricia nosila nos tak vysoko, že už ani neviděla na cestu, každopádně se rozplácla na zemi jak dlouhá tak široká, asi jako kdybyste obuli novorozenému hříběti brusle. Vysypal se i kompletní obsah její kabelky.

„Počkejte, já vám to posbírám,“ nabídl se Elliot a naskládal téměř všechny tajemné věci, které se ukrývají v dámských kabel-

kách, zpět. „Tumáte,“ řekl a podal tašku té nejnesnesitelnější sousedce, jakou kdy svět viděl.

„Díky, tak brzy nashle,“ procedila Patricia a očima se usmívala ještě méně než obvykle. Otočila se a klopýtavě se vydala cestičkou pryč, takže Elliot mohl konečně domů.

Jakmile za světem venku zabouchl dveře, na chvíli se o ně opřel, aby si trochu odpočinul. Doma. Sláva.

Školní batoh odhodil vedle hromady pošty povalující se na rohožce. Pak dopisy zvedl. Všechno jen upomínky nezaplacených účtů. Jako by potřeboval, aby mu je někdo připomínal.

„Mami?“ zavolal tiše pro případ, že by právě spala. „Jsem doma.“

Nakoukl do útulného obýváku, ale nenašel ji sedět jako obvykle v zašlém křesle u krbu. Nahlédl do kuchyně, do její ložnice, a dokonce i odvážně zaklepal na dveře koupelen, ale na jeho tlumené volání nikdo neodpovídal.

Ve zlém předtuše se mu stáhl žaludek. Začal po matce pátrat usilovněji, otevřel všechny dveře a proběhl všechny pokoje.

„Mami!“ volal. „Kde jsi, mami?“

V zoufalství prohledal každý kout jejich rodinné farmy, podíval se dokonce i pod postele. Když už potřetí běžel kolem kuchyně, zachytil ten známý pohled. Zadní vchod byl otevřený. To snad ne!

Už zase. Máma zmizela.

3. Zrod hvězdy

Panno! Panno! Tak vstávej!“
„*Ehmmm* – ořezávátka na tužky!“ zamumlala Panna.
„Dlouhé stříbrné vlasy jí spadly do čela, když se s trhnutím probudila přímo uprostřed schůze Rady znamení zvěrokruhu.
„O čem to prosím tě mluvíš, dítě?“ zaburácela velikánská Ryba, která Radě předsedala v listopadu. „Tak udělala jsi to?“

Panna si pečlivě uhladila vlasy za uši a poposedla ve svém honosném rudém křesle, vlastně spíš lenošce – jedné z dvanácti, které obklopovaly kulatý zlatý stůl s mistrnými řezbami znaků všech znamení zvěrokruhu.

Poslouchala jenom napůl, zatímco ostatních jedenáct členů Rady (nebo dvanáct, pokud byste počítali dvojčata Blížence každého zvlášť) probíralo, jestli obnovit licenci Dionýsově hospodě a jestli mají kykloповé nárok na padesátiprocentní slevu na očnīm. V myšlenkách už zase, jako poslední dobou často, zabloudivi-

la k tomu, jak asi vypadá život za Elysiem, jejím nebeským domovem vznášejícím se vysoko nad mraky.

Rozhodně *ne* proto, že by bylo něco v nepořádku. To vůbec ne! Její život byl stejně jako ona naprosto perfektní. Řídit společenství nesmrtelných bylo koneckonců velkou výsadou. Radu znamení zvěrokruhu ustanovil sám Zeus, když spolu s ostatními Olympany odešel na penzi. Zodpovídala za organizaci veškerých aspektů nesmrtelného života, spravedlností počínaje a dobročinnými bazary konče.

Nicméně jakkoli bylo vzrušující starat se o to, aby mořské nymfy nosily ponožky proti křečovým žilám nebo aby byla čtvrtletně testována funkčnost kouřových signálů upozorňujících na přítomnost chimér, Panna tak nějak přemýšlela, jestli na světě neexistuje taky něco... jiného. Téměř dva tisíce let v jedné práci se v životopisu sice vyjímalo, ale možná už to začínalo být tak trochu... méně vzrušující. Nesmrtelný život byl dar, zázrak, požehnání. Jen se to trochu táhlo.

„Panno!“ vykřikla Ryba a vytrhla ji z denního snění. „Tak udělala jsi to?“

Panna se snažila tvářit, jako že celou dobu poslouchala, ale pak si uvědomila, že špatně by mohla být odpověď *ano* i *ne*. A rozhodla se, že žádná odpověď bude lepší než špatná odpověď. Ona se přece *nikdy* nemýlí. Tak jen omluvně pokrčila rameny.

„Pro boha svatého, dítě, dávej pozor!“ pokárala ji Ryba netrpělivě a z růžové tlamy jí unikla bublina. „Múzy potřebují ty kancelářské potřeby objednat okamžitě! K čemu je, že jsou zdrojem veškeré inspirace, když nemůžou najít ani svorku?“

„Ano, jistě,“ přikývla Panna, chopila se svého zlatého brku

a na kus pergamentu si poznamenala *kancelářské svorky*. Úkol. Skvěle. To by jí mělo alespoň na chvíli zaměstnat...

Podívala se z oka skleněné pyramidy, ve které sídlila Rada, na další překrásný den ve svém překrásném domově nad mraky. Uvědomovala si, jaké má štěstí. Vždyť kdo by nechtěl žít v ráji? To je přece... přece skvělé. Až bude po poradě, mohla by se třeba proletět na jednorožci nad bonbonovými loukami. Nebo si jít zaplavat s delfíny do hřejivých vod řeky Medoviny? Nebo zajít na horskou dráhu do Říše divů. Nebo taky ne, tam všude byla už včera. Nebo to bylo před dvěma dny? Nebo před týdnem? Nemohla si vzpomenout a nebyl nikdo, kdo by jí s tím pomohl. Ale na tom nezáleželo. Její život *byl* naprosto dokonalý. A kdyby měla nějaké kamarády, se kterými by si mohla povídat, řekla by jim to právě tak.

„Takže pokud se všichni shodneme, povolíme Panovi uspořádat další koncertní šňůru, pakliže všude skončí do jedenácti večer, aby nerozrušil fúrie. A to myslím, že je pro dnešek všech...“ začala Ryba. „I když vlastně ne. Ještě jedna věc. Vězeň čtyřicet dva.“

V místnosti se ozvalo znechucené mručení, když Ryba vytáhla malou zlatou ampuli.

Zato Panna nastražila uši. Ta práce jí vždycky lákala. Šlo o to, že jeden z členů Rady musel doručit nějakému nesmrtelnému vězňovi dávku ambrózie na Zemi. Byl to velice neoblíbený úkol, nikomu se totiž obvykle nechtělo vyměnit teplo a klid Elysia za chlad a špínu v kraji smrtelníků. Pannu tam jakožto nejmladší ze všech ještě nikdy nepustili. Hlavou jí začaly vířit nadšené myšlenky a okamžitě se přihlásila.

„Nějaký dobrovolník?“ zeptala se Ryba.

Panna zamávala rukou ve vzduchu a přiškrčeně vyjekla ve sna-
ze nevykřiknout příliš.

„Nikdo?“ pokračovala Ryba, jako by si snad ani nevšimla, že
Panna sedící přímo proti ní se zuřivě hlásí. „Vůbec nikdo?“

V tu chvíli se všechny přítomné páry očí dívaly někam jinam.
Ať už na něco naprosto fascinujícího, co si zapsali, nebo na něco
z okna nebo na imaginární zrnko prachu (protože v Elysiu samo-
zřejmě nic jako prach neexistovalo) na purpurových hábitech.
Nikdo nepohlédl Rybě do skelných očí.

Panna natáhla levou ruku do vzduchu tak vysoko, jak to jen šlo,
dokonce si ji i podepřela pravou, aby získala centimetry navíc.

„Někdo se mezi vámi přece musí najít,“ povzdechla si Ryba.

„Já! Já! Vyber mě!“ vyhrkla Panna. „Já... určitě bych to zvládla
jako profesionál.“

Sálem se s dokonalou ozvěnou rozlehla salva smíchu.

„Nebud' směšná,“ zachrochtal zlatý Skopec. „Vždyť jsi ještě
dítě.“

„Je mi už tisíc devět set šedesát čtyři!“ nedala se Panna odradit
hlasitými výkřiky typu *ty svatá prostoto* svých kolegů.

„Ne,“ rozhodla Ryba. „Tohle je důležitý úkol pro *zkušeného* čle-
na Rady. Ty se drž svých kancelářských potřeb.“

„Ale já...“

„Stačí!“ okřikla ji Ryba. „Nebudu o tom diskutovat.“

Panna to moudré a jednoznačně spravedlivé rozhodnutí beze
slova přijala. Zvláštní, že přesně v tu chvíli zlatý brk, který stále
držela v dlani, praskl.

„Tak pokud se skutečně nikdo nepřihlásí, vybírám Býka,“
oznámila Ryba a pohlédla na kolegu, který si právě rohem háčko-
val šátek.

„Mě?“ zaúpěl Býk. „Přece nemůže být už zase řada na mně. Třeba Kozoroh to ještě nikdy nedělal.“

„Ale ano, dělal,“ zavrčel vznětlivý kozel a vyprskl kousky tužky, kterou zrovna přežvykoval. „Musel jsem tam přímo uprostřed morové rány. Bylo to děsné. Pokud se někdo ulejí, tak tady pan klepetáč.“

„To zrovna, ty starej kozle!“ zařval Rak. „Já tam byl za nájezdů Normanů. Chytil jsem do krunýře tolik šípů, že jsem vypadal jako ježek! Co třeba Blíženci? Dělí se sice o jedno souhvězdí, ale to neznamená, že by měli přijít na řadu jenom jednou.“

„Drž zobák,“ zahučela dvojčata současně. A jak už se tak na schůzích Rady často stávalo, brzy se kolem zlatého stolu rozpoutala hlasitá hádka.

„Co říkáš na tohle, mokrouši?“ zařval Štír, sebral Váze její proprietu a mrštil ji po Vodnáři, který zas hodil svou karafu s vodou po Skopci, přičemž nešťastnou náhodou trefil Raka, od něž si vysloužil velice osobní štípnutí klepety.

„Dej si odchod, zlatovlásko!“ zařval pro změnu kentaur Střelec a vystřelil ze svého luku banán, který se rozprskl Lvovi v bohaté hřívě.

Panna se rozhlédla po zuřící řeži a povzdechla si.

A vtom se stalo něco zvláštního.

Byla si naprosto jistá, že žije naprosto skvělý život v naprosto skvělém domově. Ale přesně v tu chvíli jí došlo, že nastal naprosto skvělý čas odejít.

Prokličkovala mezi létajícími nadávkami, ovocem i částmi těl, tiše se zmocnila zlaté ampulky, schovala si ji do purpurového hábitu a vykradla se pryč z místnosti.

Jakmile stanula venku na obláčku, dala se do běhu. S každým

krokem nabírala nadlidskou rychlost. Doběhla na okraj mračna a rozhodila paže, které se ihned proměnily v její hvězdnou konstelaci. Ucítila ono příjemné vzrušení a známé hřejivé teplo, jež provázelo přeměnu jejího těla v miliony zářících hvězd. Hop! Odrazila se do prázdna a pustila se skrz mraky dolů, na Zemi.

Ocitla se nejdál, kam si kdy v životě troufla. Pořád ještě měla čas se vrátit. Blesklo jí hlavou, že možná dělá chybu. Pak ale usoudila, že ona přece chyby nikdy nedělá. Je dokonalá. Takže to bude určitě dobrý nápad.

Klesala noční oblohou a cítila se velice šťastně a svobodně. To-lik už o tom kraji slyšela, a když pohlédla dolů, přesvědčila se, že to je pravda – že Země *je* neobyčejná. V jedné chvíli letěla nad hustou džunglí plnou snad všech představitelných forem života a hned nato zas nad pustou pouští, kde po tisíce kilometrů nezahlédla ani živáčka. V několika oblastech se sice mihotala světla a tyčily vysoké budovy, jinak ale byla poušť opuštěná jako měsíční krajina. Panna si vychutnávala všechny ty neznámé pachy. Čerstvou zelenou trávu, slaný mořský vzduch, zmrzlou horskou rosu. Bezpočtukrát obkroužila celou Zemi a pokaždé, když přeletěla ze dne do noci, si všimla nějakého dalšího detailu, od těch úchvatných přes znepokojivé až k těm skutečně podivným. Všude nekonečná rozmanitost. Všechno pro ni bylo tak... nové. Ne dokonalé jako u ní doma, prostě jiné.

Byla ze své výpravy za poznáním tak nadšená, že chvíli trvalo, než si uvědomila, že jí chybí jedna podstatná informace.

Vůbec netušila, kam má jít.

Zapátrala v paměti po něčem, co se o cílovém místě doslechla od jiných členů Rady. Lev se jednou zmínil, že vězně čtyřicet dva drží na malém ostrově kdesi na severu osídleném podivným

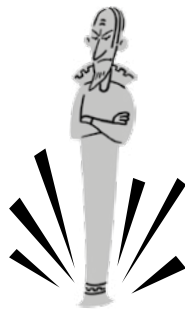
druhem smrtelníků, kteří rádi pijí čaj a čekají ve frontách. A Býk zas říkal, že na tom místě stojí kruh z kamenů. Ovšem ten Panna ze své výšky a v té tmě neviděla.

Rozhodla se tedy klesnout trochu níž a brzy už začala rozeznávat i jednotlivé smrtelníky, kteří se tam dole hemžili jako mravenci. *Jaké by asi bylo se s jedním z nich seznámit?* napadlo ji. Ale to ne, to bylo proti pravidlům. A Panna pravidla vždycky respektovala. Tedy skoro vždycky.

Po hodinách strávených létáním po obloze ten kamenný kruh konečně v šeru spatřila.

„To je od smrtelníků hezké, že nám ho rozsvítili,“ řekla si spokojeně a začala klesat.

Všechno šlo jako po másle. Do večere bude zpátky v Elysiu. Co by se mohlo stát?

4. Problém s mámou

Elliott nevěděl, co dělat. Nemohl mámu nikde najít a už byla úplná tma. Zvažoval, že zavolá na policii. Jenže kdyby mámu našli dřív než on... Kam jen mohla zmizet tentokrát?

Podesáté vběhl do kuchyně a snažil se nepodlehnout naprosté panice. Však on ji najde. Vždycky ji našel.

V tu chvíli si konečně všiml jejích zahradních rukavic ležících na kuchyňském stole. Popadl svůj i její kabát a vyběhl ven na pole.

Oběhl farmu a daleko ve tmě spatřil drobnou postavu. Oddech si úlevou. Konečně, máma. Klečela v trávě a vesele sázela zeleninu na prázdné pole.

Když se k ní blížil, slyšel, jak si sama se sebou povídá. Občas i něco radostně zabroukala. Vzpomínal si na dobu, kdy se mu máma zdála o tolik větší, než byl on sám. Kdy se v jejím objetí vždycky ztratil jako v hřejivé, láskou a po různých vonících dece znějící zvonivým smíchem.

„Přiletěla jsem do Anglie na jemném vánku,“ chichotala se vždycky neznámým, a přece známým hlasem. „Jsem dítkem světa!“

Vypadala skoro kouzelně. Ale poslední dobou se zdála tak malá, tak křehká, tak... stará. Říkal si, že se měl snažit dozvědět se o jejím životě víc, dokud měl ještě šanci.

Spěchal za ní tam, kde pilně sázela, a něžně jí přehodil kabát přes ramena. Pohlédla na něj a celá se rozzářila – jako vždycky, když ho spatřila. Odhrnula si z čela rozčuchané hnědé vlasy a natáhla se k němu, aby ho objala.

„Jak ses měl?“ usmála se na něj.

„Skvěle,“ zalhal Elliot. „V dějepisu jsem byl nejlepší ze třídy.“

„Ty jsi moje hlavička, Elly,“ zasmála se a pohladila ho, takže mu trochu umazala nos od hlíny.

„To musím mít po tobě, mami. Co vlastně sáz...“

Když si všiml, co máma dělá, už to nedořekl. Na zemi ležel zavřený sáček mrkvových semínek a ona právě s láskou sázela do úhledné řádky količky na prádlo. Elliot zesmutněl. Už zase.

„Tak už pojď, mami, je zima. Měli bychom se vrátit dovnitř.“

Pomohl jí vstát a opatrně ji vedl zpět k domu. Usadil ji v obýváku, rozdělal oheň a šel do kuchyně připravit večeři.

Nedokázal si přesně vzpomenout, kdy se máma začala chovat divně. Vždycky byla jiná, ale tak nějak příjemně. Třeba tančila v obchodě nebo dělala stojky na ulici. Jenže pak se něco změnilo. Poslední rok strávili péčí o nemocné prarodiče a truchlením po nich poté, co zemřeli, takže si mámina podivného chování všiml až před několika měsíci.

Začalo to maličkostmi. Ztratila něco, co minutu předtím držela v ruce, nebo si nemohla vzpomenout, jak se nějaké místo nebo ně-

jaký člověk jmenuje. Elliot si zpočátku myslel, že jde o běžné zkratky myslí soužené stresem a únavou. Jenomže ty výpadky paměti se brzy zhoršily. Máma začala zapomínat, že peče trouba, nebo nechávala téct vodu v koupelně. Až se jednou vrátil domů ze školy a nemohl ji nikde najít. Tak běžel do vesnice, kde ji našel uprostřed silnice v noční košili, ztracenou, zmatenou a netušící, kde bydlí. Toho už si nemohl nevšimnout. Potřebovala jeho pomoc.

Presvědčoval se, že když bude nakupovat, vařit a starat se o domácnost, bude všechno dobré. Ale v koutku duše věděl, že máma potřebuje doktora. Že to nemá v hlavě v pořádku. A zhoršovalo se to.

Jenže tak jednoduché to nebylo. Co kdyby ten doktor rozhodl, že je máma příliš nemocná na to, aby se o něj starala? Co kdyby ji někam odvezli? Co by pak bylo s ním?

Žádnou jinou rodinu neměl. Ani nevěděl, jestli je jeho táta naživu. Žil odjakživa s mámou u babičky a dědy a o svém otci věděl jenom dvě věci. Že když byl ještě malý, dal mu otec své kapesní hodinky, a že teď tu pro něj není. Elliot se nikdy nedozvěděl, proč nebo kam odešel, a kdykoli se na to mámy zeptal, rozzlobila se a usadila ho, že je ještě příliš malý na to, aby to pochopil.

„Teď na to není vhodná chvíle,“ říkala vždycky a chytila mu tvář do dlaní. „Jednoho dne ti všechno vysvětlím.“

Elliot si nebyl jistý, jestli ten den ještě přijde. A navíc byl s mámou a s prarodiči šťastnější, než by kdy mohl být s nějakým tátou. Otec zjevně neměl zájem, takže on se o něj taky nestaral. Jen se vždycky rychle ujistil, že mu hodinky nevypadly z kapsy, když vyběhl ven.

Ne, takhle to bylo lepší. Máma se o něj starala celý život a teď byla rada na něm, aby jí to oplatil. Kdyby se mu jen podařilo udělat to tak, aby do toho nikdo nestrkal nos, zvládli by to. Vážně.

Otevřel kredenc v kuchyni, ačkoli přesně věděl, co v ní najde. Krabičku s čajem, pár oschlých celozrnných sušenek, tři malé fazolové konzervy a půlku chleba. Nahlédl do oprýskané plechovky od bonbonů střežící peníze, které měl ten týden na útratu, a zjistil, že v ní zbývají tři libry a sedmdesát šest pencí. Přidal k nim dvacetilibrovku, co si „vypůjčil“ z kabelky paní Porshley Plumové, a další papírek s poznámkou, jakou částku a komu musí vrátit. Poslední dobou si takhle „vypůjčil“ hodně peněz. Plechovka byla plná lístečků s dluhy.

Babička s dědou se nikdy nenaučili důvěřovat bankám a většinu jídla jim zajišťovala farma, takže si životní úspory strádali do plechovky pod postelí. Elliot sice utrácel co nejméně, ale věděl, že peníze docházejí a že jen s mámou toho zase tolik nevypěstují. V průběhu času z farmy odešli zaměstnanci a zvířata se prodala, všechna až na Bessii – línou krávu, kterou Elliot vypíplal od telátka. Chovali ji ve zchátralém chlívku naproti výběhu pro koně.

Trochu peněz vydělával ranní roznáškou novin, ale to stěží stačilo na základní věci, natož aby si mohl dovolit drahé vybavení, které potřeboval do školy. Vzpomněl si, jak ho pan Boil sjel za stav jeho uniformy, a v duchu si připomněl, že musí na svou jedinou košili přišít několik knoflíků a taky si vyleštit boty, které mu jsou příliš těsné už od Velikonoc.

„Daš si k čaji fazole s topinkou, mamí?“ zavolał do obýváku.

„To zní skvěle, zlatičko, to jsem už dlouho neměla,“ odpověděla mu máma nadšeně.

Její zapomnětlivost mu dělala velké starosti. Ale když díky tomu vypustila to, že fazole s topinkou večerí poslední tři týdny každý den, tak to možná bylo i k něčemu dobré.

Přichystal jídlo a usadil se spolu s mámou před malou černobí-

lou televizi, aby se společně podívali na kuchařskou soutěž, kterou máma sledovala každý pátek večer. Kdysi bývala vynikající kuchařkou a Elliot se musel smát, když vtipně shazovala snahu soutěžících.

„Tohle bych se štítila servírovat i na tenisový raketě,“ zhodnotila pokus jedné ze soutěžících o dort Aljaška.

V devět hodin už v křesle usínala. Poslední dobou spala hodně. Elliot ji něžně vzbudil a pomohl jí do schodů. Položil jí na postel noční košili, počkal na chodbě, až se převleče, a pak se za ní vrátil, aby jí dal dobrou noc.

„Máš všechno, co potřebuješ?“ zeptal se jako vždycky, když ji přikrýval.

„Mám tebe?“ odpověděla máma s ospalým úsměvem na rtech.

„Navždycky,“ zašeptal Elliot.

„Tak co víc bych si mohla přát?“ pošeptala mu Josie a pevně ho objala. „Dobrou, ty můj malý zázraku.“

Elliot chvíli počkal, než usne, a pak se tiše vytratil z ložnice a zavřel za sebou dveře.

Vrátil se do opuštěného obývacího pokoje, uklidil nádobí po večeři a praštil sebou do pohodlného křesla. Otevřel zlaté kapesní hodinky a chvíli pozoroval ozubená kolečka, jak odečítají čas. Ještě se mu nechtělo spát, tak znovu zapnul televizi. Ta stará bedna chytala jen čtyři kanály – nebo tři, pokud foukal vítr. Elliot naražil na nějaký dokument a vzpomněl si na test pana Boila, který ho čeká v pondělí. Chvíli zvažoval, že by otevřel nepoužitou učebnici dějepisu pohozenou na stolku, ale pak si všiml hory účtů a upomínek hromadících se vedle ní. Jedna děsivější než druhá. Voda, elektrina, plyn. A tak dále.

Úplně vespod ležel i *Opravdu děsivý dopis*.

Opravdu děsivý dopis přišel před třemi týdny a trápil Elliota víc než všechny ostatní upomínky dohromady. Když máma v televizi zahlédla reklamu na okamžité půjčky pro majitele nemovitostí, žádná zmínka o *Opravdu děsivém dopise* v ní nebyla. Papír, který obdrželi týden nato spolu s šekem na výdaje za dědův pohřeb a něco málo navíc, se tvářil stejně přátelsky jako ten chlápek z reklamy, jenž se zdál být „rozumnými měsíčními splátkami“ a „okamžitou půjčkou bez zbytečných nepříjemností“ přímo nadšený.

Jenže měsíční splátky nakonec nebyly tak rozumné. A peníze nebyly bez zbytečných nepříjemností. Ani ten chlápek už nebyl tak přátelský, když jste mu nemohli zaplatit.

„*Vážená paní Hooperová,*“ četl Elliot už pomilionté. „*Jednáme v zastoupení společnosti Rychlý prachy, s. r. o. Vzhledem k tomu, že nedodržíte smluvní splátky na Vaši půjčku dosahující výše 20 000 liber, zahájili jsme postup směřující k exekuci vaší farmy v obci Little Motbury v kraji Wiltshire. Pokud bude dlužná částka připsána na náš účet do uplynutí jednoho kalendářního měsíce od data uvedeného v záhlaví tohoto dopisu, exekuce bude zastavena. V opačném případě Vám bude dům zabaven v pátek 19. listopadu...*“

Dopis měl ještě další dvě stránky, ale Elliot dobře věděl, co to znamená. Pokud přesně do týdne nesežene dvacet tisíc liber, přijdou s mámou o domov. Kam potom půjdou? Nic jiného ani nikoho jiného neměli. Máma už tak dost bloudila v domě, který znala celý dospělý život. Kdekoli jinde by byla úplně ztracená.

Pak vzal další dopis, tentokrát od elektráren. „*S lítostí Vám oznamujeme, že vzhledem k neuhrazení dlužných záloh Vám bude elektřina odpojena...*“

Zbytek nedočel, protože celý dům se zničehonic ponořil do tmy.

Elliot vytáhl baterku, svíčky a zápalky, které měl po ruce vždycky, když jim odpojili elektrinu, a na zadní stránku domácího úkolu z matematiky si udělal pár rychlých výpočtů. Zítra by mohl zaplatit účet za proud – díky, paní Porshley Plumová –, jenže to by jim pak příští týden na jídlo nezbylo ani pět liber. O další týden se prostě bude muset postarat, až to přijde. Tiše si slíbil, že pokud bude někdy bohatý, už nikdy se nedotkne fazolí.

Pak se podíval z okna na noční oblohu. Jelikož z domu nevycházelo žádné rušivé světlo, hvězdy se na jasné noční obloze jen leskly. Usmál se, když si vzpomněl, jak s mámou dřív lezli na střechu chlívku a pozorovali souhvězdí. Dnes se díval na souhvězdí Ryb, které vládlo obloze v listopadu. Mělo tvar písmene V. Jindy by rozeznal kruhové souhvězdí Vodnáře, souhvězdí Štíra připomínající draka nebo třeba trojúhelník Vah. Dnes ale žádné další neuvidí... Ačkoli... byl si jistý, že ten pravouhlej čtyřúhelník je Panna. To ale nedávalo vůbec smysl. Co by dělala na obloze v tuhle roční dobu? A... proč se hýbe?

Vtom mu nad hlavou přeletělo letadlo... Co to? Že by se střetlo se souhvězdím Panny? Vypadalo to tak. A že by Panna... Musel se tomu nesmyslnému nápadu zasmát. Hvězdy přece nemohou spadnout z nebe.

Sledoval, jak se něco žene oblohou. Nebyly to padající hvězdy. Vypadalo to spíš jako... hvězdy prudce se řítící dolů. Rozhodně klesaly. Upřeně zíral do noci. Ano. Ty hvězdy skutečně klesaly a s každou vteřinou byly blíž, nabíraly na rychlosti i na velikosti. Úplně se vymkly kontrole... Kam asi spadnou?

Na otázku mu brzy odpověděla hlasitá rána, která se ozvala jen pár metrů od jeho okna.

Ty hvězdy dopadly na zem. Přímo do jejich chlívku.

5. Cizinci v noci

Panna nedopadla na zem s žuchnutím, ale spíš s jakýmsi hlasitým mokrým plesknutím.

Chvilí jen ležela bez hnutí a snažila se přijít na to, co se vlastně stalo. Všechno by šlo jako po másle, kdyby najednou úplně odnikud nepřiletěl ten obří kovový pták a nevrazil jí do ocasu. Po dopadu se přeměnila do své tělesné podoby. Tak silný náraz jí ale určitě musel roztříštit na tisíc kousků. Přesto se jí v té tmě zdálo, že cítí paže a že může pohnout nohama. Vlastně už jen to, že dokázala myslet, bylo dobrým znamením, a tak se odvážila udělat pár drobných pohybů. Trochu zatřepala nohama a narazila na pevný povrch. To jí významně povzbudilo, proto zašátrala rukama po tom, co zpomalilo její pád. Hmatala kolem sebe, ale kdykoli se toho dotkla, ruka jí zajela do jakési čvachtavé hmoty, na níž přistála.

Unaveně si povzdechla a zase si do toho kašovitého bláta leh-

la. Hlodalo v ní malinkaté podezření, že všechno tak docela jako po másle nejde.

Když se vzpamatovala a zjistila, že je celá, udeřil ji do nosu skutečně nechutný zápach. Uvědomila si, že vychází přímo z té hmoty, v níž ležela, a že tím, jak se vrtí, si ji rozmazala po dlouhých stříbrných vlasech i rudém hábitu. Napjala všechny síly a postavila se na nohy. Pak zavřela oči, stiskla dlaně a znovu je trochu rozevřela, aby vykouzlila hvězdnou záři.

Nacházela se ve velké temné jeskyni, v níž nebylo nic než seno a sláma. Světlo pronikalo dovnitř jenom tou dírou, která zůstala ve střeše po jejím dramatickém pádu. Na první pohled se zdálo, že to je taky jediná cesta ven. Jakmile očima trochu přivykla šeru, všimla si, že uvnitř přece jen není sama. Ke své velké úlevě spatřila siluetu jalovice, tedy stejného druhu, jakým je Býk z Rady znamení zvěrokruhu. To byla dobrá zpráva. Jalovice byly známé svou moudrostí, a Panna tudíž věděla, že je v dobrých kopytech. Rozhodla se ji uctivě pozdravit, jelikož si vzpomněla, jak Býk lpí na dobrých mravech.

„Budte pozdravena, madam Jalovice, a přijměte mou omluvu za tak nečekaný příchod,“ zašeptala Panna a zdvořile se poklonila.

Jenže kráva její slušný pozdrav vůbec neopětovala a Panna měla co dělat, aby to nebrala jako osobní urážku.

„Odpusťte, že vás ruším,“ pokračovala, „ale mohla byste mi poradit, kde najdu vězně čtyřicet dva?“

Opět se nedočkala žádné odpovědi, a aby tomu kráva nasadila korunu, čichla ke svému vemeni a zcela nezaujatě zabučela.

„Omlouvám se vám, madam, ale s vaším nářečím nejsem obeznámena,“ poznamenala Panna poněkud odměřeněji a shehnula se, aby krávě viděla do očí. „Mohla byste mi prosím říct, kde to jsem?“

Jalovice byla očividně odhodlána do vzájemného rozhovoru ničím nepřispět, ačkoli ze zadku vyloudila jakýsi hlasitý zvuk, který Panna neuměla přeložit. Po čichu však odhadla, že jejich konverzace zjevně skončila.

„No, ehm, tak tedy děkuji za váš čas,“ procedila skrz zuby, diskrétně si zacpala nos a couvala stranou.

Nevypadalo to dobře. Potřebovala poradit. Opatrně si otřela ruce o vlasy a se zbožnou úctou vytáhla svůj výtisk manuálu *Co je co*, příručky pro nesmrtelné, kterou s sebou všude nosila. *Co je co* byla ve všech oborech uznávaná publikace – nedocenitelná v jakékoli situaci. Rozvinula svitek pergamenu a zřetelně na něj promluvila.

„Smrtelníci,“ pravila a na prázdné stránce se okamžitě objevila slova psaná neviditelným inkoustem.

„*Smrtelníci*,“ četla Panna v záři vlastního svitu. „*Kategorie: Lidé. Říše: Země. Schopnosti: různé, někdy přílišné, jindy nedostačující. Smrtelníci jsou produktem neúspěšného pokusu Olympianů stvořit dokonalou rasu. Po několika marných snahách o vylepšení prototypu začali být smrtelníci drženi jako zábavní mazlíčci, brzy se ale nekontrolovaně rozmnožili. Smrtelníci jsou velice komplikovaná stvoření a žádné rozsáhlejší studie zatím nedospěly k uspokojivým závěrům ohledně jejich použití. Bylo nicméně zjištěno, že většina dobře reaguje na jídlo a slevové kupony...* Hmmm. Zajímavé.“

Panna už se chystala začít zjišťovat, kde že se to vlastně nachází, když vtom ticho jeskyně narušilo hlasité zavrzaní. Byly tam dveře. A právě se otevíraly...

Jako by měla málo potíží, uvědomila si, že není vůbec ozbrojená. Rychle stiskla dlaně, aby zhasla hvězdnou září, zacouvala zpět

ke smradlavé hroudě, popadla nejbližší věc, kterou měla po ruce, a očekávala útočníka.

„Bessie?“ zašeptal Elliot a posvítíl baterkou do černočerné tmy v chlívku. „Jsi v pořádku, Bessie?“

Hluboké zabučení ho ujistilo, že krávy se hvězdná koule nedotkla. Díkybohu. Pak se rozhlédl kolem tak, jak mu jen slabé světlo baterky dovolilo. Nic nehořelo a kromě velké díry ve střeše nezaznamenal žádné jiné škody. Co to jen mohlo být? Meteorit? Vesmírný odpad? Obsah toalety nějakého letadla? Na tom nezáleželo. Rozhodl se, že může jít spát. Ostatní počká do rána.

Vtom ale zaslechl, že poblíž něco zašustilo, a rozbušilo se mu srdce.

„Haló?“ zašeptal. „Kdo je tam?“

„Ani se nehni, smrtelníku!“ pohrozil mu pronikavý hlas, který rozčísł ticho v chlívku jako blesk.

Elliot strnul a jeho přerývaný dech prozrazoval, jak moc velký má strach. Roztřesenou rukou namířil slabé světlo baterky směrem k postavě skrývající se ve tmě.

Na velké hromadě kravského hnoje v rohu chlívku stála nějaká holka stará asi jako on. Měla dlouhou stříbrnou paruku a honorované rudé šaty připomínající tógu. Velké kulaté oči měla tmavé jako noc sama, a ačkoli se ze všech sil snažila tvářit výhrůžně, vypadala jako neučesaná porcelánová panenka. Navíc na něj mířila velkou žlutou gumovou rukavicí.

„Nebojím se to použít,“ varovala ho.

„Viděl jsem, kam tu rukavici veterinář strkal,“ ubezpečil tu zvláštní rozhněvanou holku Elliot. „Neboj, ani se k tobě nepřibližím.“

Dívka popošla kousek k němu, aniž by z něj spustila oči.

„Kde to jsem?“ zeptala se.

„V chlívků,“ objasnil jí Elliot.

„Hmmm, v Chlív Ku,“ zamyslela se dívka. „O takovém pozemském kraji jsem nikdy neslyšela. Jsou zdejší obyvatelé přátelští?“

„Když jím zrovna nevyhrožuje holčička celá ušmudlaná od kravského hnoje,“ odpověděl Elliot.

Holka nabrala hrst krmiva a nadšeně ji hodila Elliotovi k nohám.

„Neostýchej se,“ usmála se na něj.

Elliot měl pocit, že to gesto ho mělo potěšit. Když nijak nezařagoval, dívku to zjevně zmátlo. Popošla k němu o kousek blíž a položila si pravou ruku na levé rameno, což měl být zřejmě nějaký druh pozdravu.

„Já jsem Panna, souhvězdí Rady znamená zvěrokruhu, strážkyně skříně s kancelářskými potřebami.“

Elliot na ni podezíravě hleděl. „Já jsem Elliot. Co u všech čertů děláš v našem chlívků?“

„Hledám vězně číslo čtyřicet dva, pane Co-u-všech-čertů-děláš-v-našem-chlívků. Je tady?“

„Kdo jestli je tady?“

„Věžeň čís-lo čty-ři-cet dva,“ slabikovala Panna, jako by měla tu čest s hluchým pavánem. „Kde je?“

„Aha, věžeň číslo čtyřicet dva,“ odušil Elliot sarkasticky. „Dej se touhle ulicí k nejbližšímu yettimu a u strašáka zahni doleva. Věžeň číslo čtyřicet dva bydlí o dvoje dveře dál.“

„Neprav hlouposti,“ odfrkla si Panna. „Všichni vědí, že yetti žije na severním pólu. Ale nemůžeš za to. Už jsem slyšela, že vy smrtelníci jste poněkud prostí. Pokud netušíš, kde dlí věžeň čís-

lo čtyřicet dva, budu si ho jednoduše muset najít sama. Buď sbohem.“

S tím Panna prošla kolem Elliota z chlívku ven.

Instinkt mu říkal, že jestli se s ní zaplete, budou z toho jen potíže. Věděl, že by se měl vrátit zpět domů a dělat si starosti s tím, jak kromě všech ostatních věcí zaplatí ještě novou střechu chlívku. Ale nejvíc ze všeho si byl jistý tím, že tu holku, co nejspíš utrpěla úraz hlavy od té hvězdné koule, která mu spadla do chlívku, nemůže pustit samotnou po wiltshireských polích za takové chladné a tmavé noci.

Hodil Bessii do žlabu další krmivo a vyběhl ven za dívkou. Ta se bezcílně potulovala po koňském výběhu.

„Hej!“ zavolal na ni. „Ty z toho zvěrokruhu!“

„Panna,“ připomněla mu cizinka nafoukaně.

„Jo, jasně. Hele, už je fakt pozdě a je vážně tma. Pojď ke mně domů, můžeš odtamtud zavolat vašim. Nemůžeš tu prochodit celou noc, umrzla bys.“

Ta zvláštní dívka se zastavila a očividně zvažovala Elliotův návrh.

„Já nemám rodičů, dítě, a ani nemohu umrznout. Jsem nesmrtelná. Nicméně to, co říkáš, zní překvapivě celkem rozumně. Nejsi tak hloupý, jak jsem měla důvod věřit.“

„Jsi příliš laskavá,“ procedil Elliot a pomyslel na svou teplou pohodlnou postel.

„Dnes v noci už vězně číslo čtyřicet dva pravděpodobně nenaždu a ty budeš vynikající případová studie. Ráda se o smrtelnících dozvím víc. Vypadáš skutečně zajímavě. Je pravdou, že když onemocníte, dokážete v nosní dutině vytvářet zelený sliz?“

„Tys nikdy neměla rýmu?“ podivil se Elliot a otřel si nos do rukávu.

„Já nebyla nikdy nemocná,“ poznamenala Panna nadutě. „Jsem dokonalá.“

„A já jsem královna ze Sáby,“ povzdychl si Elliot. „To je jedno. Půjdeš teda dovnitř?“

Další problematická osoba. Přesně to potřeboval.

„Nuže dobrá, Vaše Veličenstvo,“ souhlasila konečně dívka. „Odvedte mne do svého sídla.“

Brzy byli doma a cizinka se hrála u ohně ve svíčkami osvětleném obýváku. Elliot jí půjčil své staré tepláky, tričko a tenisky, aby jí nějak nahradil hábit, z něhož se málem pozvracel, když ho házel do popelnice. Taky jí nabídl, že si může v koupelně umýt z vlasů to nejhorší. Pak uvařil na plynovém vařiči dva šálky čaje a poslední půlhodinu se snažil dostat z té dívky nějaké informace, které by vysvětlovaly, odkud je.

Nešlo to zrovna nejlíp.

„Abych si to ujasnil,“ povzdychl si Elliot už postě. „Ty jsi nesmrtelný souhvězdí a žiješ v Iliju?“

„V Elysiu,“ opravila ho Panna.

„Aha, jasně. A na Zemi ses dostala jako obří hvězdná koule?“

„Souhvězdí,“ upřesnila Panna, očividně fascinovaná tím, jak moc se dá rozmočit taková sušenka, než se odlomí a žbluňkne do čaje. „Cestování v souhvězdí patří mezi nejpokrokovější dopravní systémy v nesmrtelném světě.“

„Tak pokrokový, žes přistála v hromadě kravského hnoje?“

„To byla nehoda,“ odsekla Panna. „Na Zemi jsem ještě nikdy nebyla a v tom znečištění, které vy smrtelníci produkuje, jsem se trochu ztratila. Máte špinavou atmosféru.“

„A proč že potřebuješ najít toho vězně číslo čtyřicet šest?“

„Čtyřicet dva,“ opravila ho znovu Panna a podala mu zlatý flakonek. „Protože mu musím předat tohle.“

„Hezký,“ poznamenal Elliot a zahnal myšlenky na to, kolik by asi za takovou drahou cetku mohl dostat peněz. Pak začal odšroubovávat víčko.

„Neotvírej to!“ vyjekla Panna a rychle mu flakonek sebrala. „Je plný ambrózie.“

„Ambró... co?“ nechápal Elliot.

„Ambrózie,“ odfrkla si Panna. „Elixíru nesmrtelnosti. Udržuje bytosti mladé. Musím říct, že tvé základní vzdělání má dost zásadní mezery.“

„Říká někdo, kdo si obléká kalhoty zadkem dopředu,“ podotkl Elliot. Panna tvrdohlavě pokrčila rameny a neúspěšně se pokusila nacpat ruce do kapes. „A až mu to předáš, prostě se zase proměníš v hvězdy a vyletíš nahoru do Elezija?“

„Do Elysia,“ zopakovala Panna netrpělivě.

„Aha, jasně. A je ti jako milion let?“

„Tak abys věděl,“ sykla Panna našťavaně, když jí do čaje spadl poslední kousek sušenky, „je mi tisíc devět set šedesát čtyři let. Ale nenech se mým mládím klamat. Na svůj věk jsem velice vyspělá.“

Elliot věděl, že někteří lidé toho s věkem dost nadělají. Třeba jeho učitelka matematiky, paní Goodwingeová, slavila posledních pět let za sebou pokaždé třicáté osmé narozeniny. Tohle bylo ale směšné.

„Víš jistě, že nemůžu zavolat vašim?“ povzdechl si opět.

„Kolikrát ti to mám opakovat, dítě. Já nemám žádné rodiče! Jsem souhvězdí Rady znamení zvěrokruhu a byla jsem vyslána doručit nesmrtelnému vězni dávku ambrózie. Pokud je to ovšem

pro tvůj jednoduchý smrtelný mozeček tak těžké pochopit,“ konstatovala a zvedla se k odchodu, „pak bych měla jít.“

Elliot nevěděl, co dělat. Nemohl tu pomatenou holku nechat odejít jen tak samotnou, ale když mu nechtěla dovolit, aby někam zavolal... Rozhodl se, že by bylo lepší, aby zůstala přes noc. Tak bude alespoň v bezpečí a on ji zítra bude moct třeba odvést na místní policii a najít někoho, kdo jí pomůže.

„Nikam nechod,“ zabručel. „Už je pozdě, oba se potřebujeme trochu vyspat. Je tady spousta pokojů, najdu ti nějakou postel.“

„Díky, Eliote, ale nesmrtelní spí jen zřídkakdy.“

„Jasně,“ zahučel Elliot, příliš unavený na to, aby se s tou směšnou holkou dál hádal. „No tak kdyby sis to rozmyslela, na pohovce je přehoz, můžeš se vyspat tam. Slib mi, že v noci neutečeš.“

„Přísahám na řeku Styx,“ pronesla Panna slavnostně.

„Bezva,“ vydechl Elliot vyčerpaně a vydal se nahoru do postele. „Uvidíme se ráno.“

„Dobrou noc, smrtelné dítě,“ rozloučila se s ním Panna.

„Hezky ponocuj, ty potrhlá hvězdo,“ zívł Elliot.

6. Lekce plavání

Přestože byl Elliot hodně unavený, spal v noci nevalně. Při představě, že Panna, nebo jak si to ta divná holka říkala, krade rodinné stříbro, sebou půlku noci házel sem a tam. V druhé polovině noci mu se spaním pomohl fakt, že všechno rodinné stříbro už prodal, ale ještě se skoro ani nerozednilo, a on už se oblékal a scházel dolů.

Čekal, že Pannu najde zachumlanou pod sešíváním přehozem, který zakrýval díry v pohovce. Když však sešel dolů, Panna seděla před televizí. Nevypadalo to, že by na pohovce někdo spal, ale ani se nezdálo, že by Panna vykazovala jakékoli známky probdělé noci.

„Dobry ráno,“ pozdravil Elliot opatrně.

„Dobry ráno, Eliote,“ odpovíděla Panna a zamračila se na obrazovku. „Doufám, žes měl lepší noc než já.“

Elliot se už už chystal začít lamentovat, že to tedy těžko, protože se mu do chlívků probourala nějaká bláznivá holka, což mu

noc poněkud narušilo, jeho pozornost ale upoutalo něco důležitějšího. Panna se dívala na televizi. Šel jim proud.

„Cože? Jak to?“ zamumlal rozespale.

„Musím podotknout, že ostatní smrtelníky dost zahanbuje tvá pohostinnost,“ spustila Panna, celá nadšená, že si může na něco postěžovat. „Ti malí lidé, kteří žijí v téhle krabici, jsou neuvěřitelně nevychovaní.“

Elliot se letmo podíval na telenovelu, kterou Panna právě sledovala, a dál uvažoval, jakým zázrakem v jeho domě zase běží elektřina.

„Celou noc jsem se s nimi snažila zapříst rozhovor,“ pokračovala, „ale naprosto mě ignorovali. Zpočátku, když někteří z nich bojovali s vlkodlaky, se mě to tolik nedotýkalo, to se stává. Ale tihle jsou úplně hloupi. Třeba tahle žena,“ řekla Panna a ukázala na tvář známé seriálové herečky. „Snažila jsem se jí poradit, aby s tím mužem neutíkala, ale že by mě poslechla? Teď je uvězněná v autě s někým, kdo před pouhými dvaceti minutami zavraždil vlastní matku. Navíc přešel sousedovi psa. A předstíral, že je jeho vlastní sestra. Tak kdy už vyrazíme hledat vězně číslo čtyřicet dva?“

„Kdy se znovu rozsvítily světla?“ zeptal se Elliot.

„Ach tak, přesměrovala jsem sem elektřinu ze sítě vašeho souseda. Musela jsem si toho sice o elektrických obvodech dost načíst v příručce *Co je co*, ale stálo to za to. Byla tu větší tma než v nejzazším koutu kredence.“

Elliot na ni zíral opuchlýma očima. Ta divná holka se taky vyznala v elektrice. Zajímavé. Navíc měli jen jednu sousedku, Patricii Porshley Plumovou. Takže Panna si „vypůjčila“ elektřinu od madam Tlusté Blumy, aniž by jí za to zaplatila. To přece nejde, nebo ano? Elliot přesně věděl, co musí udělat.